

МАКУШЕВ П. В.,

доктор юридичних наук, професор,
професор кафедри теорії та історії
держави і права
(Університет митної справи
та фінансів)

УДК 342.95(477)

DOI <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2020.6.1.23>

ДІЯЛЬНІСТЬ ДЕРЖАВНОЇ ВИКОНАВЧОЇ СЛУЖБИ В УКРАЇНІ: ПРОБЛЕМИ УДОСКОНАЛЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ

Статтю присвячено комплексному дослідженню проблем адміністративно-правового регулювання діяльності державної виконавчої служби в Україні. Встановлено та охарактеризовано історичні та соціальні детермінанти державної виконавчої служби в Україні, основні етапи становлення правових засад її діяльності. Охарактеризовано в історичній ретроспективі та визначено особливості вітчизняної моделі державної виконавчої служби в Україні у системі публічної влади. Визначено місце, роль та основні засади примусового виконання рішень у діяльності державної виконавчої служби в Україні.

Досліджено особливості іноземного досвіду правового регулювання діяльності представників державних органів у виконавчому провадженні. Окреслено систему та структуру державної виконавчої служби в історичній ретроспективі та в сучасний період. З'ясовано принципи, функції та повноваження державної виконавчої служби в Україні. Встановлено функціональні особливості здійснення управлінської діяльності органами державної виконавчої служби в Україні.

Розкрито зміст адміністративно-правового статусу державного виконавця в умовах змішаної системи виконання рішень. Вивчено зміст та особливості інформаційного забезпечення діяльності державної виконавчої служби в Україні. Теоретично обґрунтовано сутність сучасного правового режиму виконавчого провадження та гарантії дотримання прав людини. Охарактеризовано елементи виконавчого провадження та їх реалізацію ДВС в Україні. Окреслено правосуб'єктність ДВС в Україні як учасника виконавчого провадження.

Систематизовано та розглянуто виконавчі документи за рішеннями, що підлягають примусовому виконанню ДВС в Україні. Розкрито зміст правових гарантій діяльності державних виконавців і порядку притягнення їх до відповідальності. Визначено правові засади взаємодії державної виконавчої служби в Україні із суб'єктами публічного та приватного права. Запропоновано напрями підвищення ефективності організації ДВС в Україні в сучасних умовах. Виділено теоретико-правові підходи до визначення сутності контролю за діяльністю органів державної виконавчої служби в Україні та її працівників. Окреслено перспективи вдосконалення нормативно-правового регулювання діяльності ДВС в Україні.

Ключові слова: виконавча дія, виконавча справа, виконавче провадження, виконавчий процес, Державна виконавча служба, державний виконавець, примусове виконання рішень, суб'єкт виконавчого процесу.

Makushev P. V. Activities of the state executive service in Ukraine: problems of improving administrative and legal regulation

The article is devoted to a comprehensive study of the problems of administrative and legal regulation of the state executive service in Ukraine. The historical and social determinants of the state executive service in Ukraine, the main stages of formation of the legal basis of its activity are established and characterized. It is characterized in historical retrospect and the peculiarities of the domestic model of the state executive service in Ukraine in the system of public power are determined.

The place, role and basic principles of enforcement of decisions in the activity of the state executive service in Ukraine are determined. Peculiarities of foreign experience of legal regulation of activity of representatives of state bodies in executive proceedings are investigated. The system and structure of the state executive service in historical retrospect and in the modern period are outlined. The principles, functions and powers of the state executive service in Ukraine are clarified. The functional features of the management activities of the state executive service in Ukraine have been established.

The content of the administrative and legal status of the state executor in the conditions of the mixed system of execution of decisions is revealed. The content and features of information support of the state executive service in Ukraine are studied. The essence of the modern legal regime of executive proceedings and guarantees of observance of human rights is theoretically substantiated. The elements of enforcement proceedings and their implementation in the ICE in Ukraine are described. The legal personality of the Internal Affairs Ministry in Ukraine as a participant in enforcement proceedings is outlined.

Systematized and considered executive documents on decisions subject to enforcement of ICE in Ukraine. The content of legal guarantees of activity of state executors and the order of bringing them to justice is revealed. The legal bases of interaction of the state executive service in Ukraine with subjects of public and private law are defined. The directions of increase of efficiency of the organization of internal combustion engines in Ukraine in modern conditions are offered. Theoretical and legal approaches to determining the essence of control over the activities of the state executive service in Ukraine and its employees are highlighted. Prospects for improving the regulatory and legal regulation of the ICE in Ukraine are outlined.

Key words: *enforcement action, enforcement case, enforcement proceedings, enforcement process, State Enforcement Service, state enforcement agent, enforcement of decisions, subject of enforcement proceedings.*

Вступ. Сучасні динамічні зміни вітчизняного законодавства свідчать про глобальні загальнодержавні процеси реформування органів публічної адміністрації. Для Державної виконавчої служби (далі – ДВС) в Україні та державних виконавців реформа 2016 року, якою було запроваджено змішану систему виконання рішень, створила нове правове поле їх функціонування і поставила перед необхідністю адаптації до конкуренції у сфері примусового виконання рішень. Останні кардинальні зміни правового регулювання функціонування системи примусового виконання рішень в Україні були зумовлені багатолітньою демонстрацією неефективності діяльності ДВС в Україні у цій сфері.

Вітчизняна статистика за останні п'ять років засвідчувала реалізацію виконавчих документів лише в межах від 50% до 65%, а за сумами, що підлягали стягненню, – від 18% до 40%. У 2016 році зазначена тенденція тривала. Так, із 4 967 425 документів, які знаходились на виконанні у ДВС, на загальну суму 684 958 627 661 грн було виконано 848 714 на загальну суму 271 918 169 296 грн, що становило 18,1% від загальної кількості виконавчих

документів і 39,69% від запланованих сум. Такі показники виконання рішень значно відстають від показників країн Західної Європи.

Ситуація з низьким рівнем виконання рішень призвела до формування негативного іміджу державних виконавців серед населення України. Так, 43,6% опитаних громадян зазначили, що не мають довіри до державних виконавців. Сучасний стан умов праці в системі органів ДВС в Україні, рівень матеріального забезпечення і соціальної захищеності державних виконавців також не сприяє популярності цієї служби. Незадоволеність своєю роботою виявили 57% опитаних державних виконавців, які зазначили, що не вважають свою професію престижною.

З урахуванням зазначеного, в умовах формування самостійної галузі виконавчого права, розроблення науковою спільнотою проекту Виконавчого кодексу існує нагальна потреба у формулюванні нових, пристосованих до умов змішаної системи виконання рішень, концептуальних засад діяльності ДВС в Україні, фундаментом яких має стати Концепція розвитку ДВС.

Постановка завдання. Метою статті є з'ясування потреб і проблем практичної діяльності ДВС в Україні та формування її науково обґрунтованої сучасної концепції, яка враховуватиме особливості становлення вітчизняної змішаної системи виконання рішень.

Результати дослідження. Відповідно до Стратегії реформування державної служби та служби в органах місцевого самоврядування в Україні державна служба в органах ДВС має проблеми, притаманні державній службі на цьому історичному періоді, а саме щодо запобігання виявам корупції серед державних службовців; відкритого конкурсного відбору на всі посади державної служби; просування по службі державних службовців з урахуванням професійної компетентності та сумлінного виконання своїх посадових обов'язків; визначення вимог до посад державної служби; чіткого і прозорого механізму відповідальності державних службовців за порушення вимог законодавства, невиконання чи неналежне виконання своїх обов'язків; соціального захисту державних службовців; удосконалення системи оплати праці державних службовців; відповідності системи державних органів функціям, які вони виконують; інституційної спроможності державної служби та служби в органах місцевого самоврядування; кардинального оновлення змісту діяльності кадрових служб державних органів, посилення їх ролі в управлінні персоналом відповідного органу; удосконалення системи підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації державних службовців; налагодження тісного зв'язку наукових досліджень із практичними потребами державних органів та органів місцевого самоврядування; престижності державної служби.

Особливості діяльності ДВС відповідно до Стратегії реформування судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів на 2015-2020 роки на думку законодавця визначають існування істотних проблем у системі виконання судових рішень: гранично низька частка фактичного виконання судових рішень; відсутність ефективної системи мотивації державних виконавців; системні недоліки у взаємодії державних виконавців з іншими державними та недержавними установами.

Опитані працівники ДВС в Україні визначили обставини, які найбільше впливають на їх незадоволеність службою (при обранні не більше трьох відповідей): низька заробітна плата та рівень винагороди (67,9%); неефективне законодавство (47,4%); значна кількість документації, бюрократія (46,3%); постійні організаційні зміни (36,1%); низький рівень довіри населення (35,7%); неналежне інформаційне забезпечення роботи (34,2%); нервове перевантаження (14,1%); відсутність можливості кар'єрного зростання (9,1%); погана система перепідготовки, навчання, тренінгів (8,4%); погані стосунки з керівництвом і колегами по роботі (1,5%).

Результати анкетування свідчать про низький рівень соціального захисту державних виконавців, відсутність матеріальних стимулів у їхній роботі. За цих умов можна припустити, що в підрозділі виконавчої служби йдуть працювати особи, які не знаходять себе у цивільних структурах і задовольняються мінімумом стабільності наявного службового становища, або ті, хто давно зв'язав своє життя зі службою й не ризикує змінювати цю

прив'язаність чи прагне використовувати службовий стан з корисливою метою. Це є кризовою межею соціально-правового захисту особового складу виконавчої служби. Рух від неї в бік підвищення соціальної захищеності працівників нині необхідний і актуальний, що безпосередньо пов'язано з відбором громадян на роботу в органах виконавчої служби.

Зазначені революційні зміни призвели до дисбалансу та нерегульованості усіх сфер діяльності ДВС. Відображення такої ситуації у сфері регулювання діяльності ДВС відчують на собі її працівники. Так, результати проведеного нами опитування відображають песимістичні настрої державних виконавців щодо результатів реформи 2016 року. На запитання, чи буде ефективною реформа із запровадження в Україні змішаної системи виконання рішень, думки поділилися майже порівну: 43,1% відповіли, що не буде ефективною, 35,7% розділили ініціативу законодавців і сподіваються на ефективність такої реформи, 21,2% вагалися з відповіддю.

Аналогічні тенденції спостерігаються і під час вивчення думки державних виконавців щодо ефективності запровадження інституту приватних виконавців: 46,1% опитаних вважають, що стан виконання рішень не зміниться, 17,9% вважають, що погіршиться, 13% вважають, що покращиться. На останнє питання громадяни відповіли так: 35,5% із них вважають, що запровадження інституту приватного виконавця покращить стан виконання рішень, 33,1% – що ситуація не зміниться, 20,9% вважають, що погіршиться, 10,5% вагаються з відповіддю. Під час порівняння відповідей громадян і державних виконавців на питання про вплив на ефективність виконання рішень в Україні запровадження інституту приватних виконавців прослідковується позитивніший настрій саме у громадян, що може бути зумовлено відчуттями конкуренції з боку державних виконавців до приватних виконавців.

Варто зауважити, що запровадження інституту приватних виконавців є досить складним і вимагає виваженості у прийнятті рішень і поетапності у їхньому втіленні. На початковому етапі діяльність приватних організацій по виконанню судових рішень законодавець розглядає лише паралельно з існуванням чинних органів ДВС. Проте з урахуванням тенденції надання пріоритету у правовому регулюванні діяльності приватних виконавців у змісті Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» та переміщення правових норм, які регулюють діяльність ДВС до підзаконних актів, можна говорити про деяку дискримінацію правового регулювання діяльності державних виконавців порівняно із приватними виконавцями. Можна передбачити, що в подальшому усе буде залежати від загального аналізу показників виконаних судових рішень приватними виконавцями та органами ДВС. В умовах постійного скорочення бюджетних витрат на утримання державного апарату поступово приватні виконавці можуть витіснити державних виконавців із системи виконання рішень в Україні.

Стан хаотичного розміщення правових норм у підзаконних актах, які регулюють діяльність ДВС, дія нормативних актів, заснованих на законах, що вже втратили чинність, відсутність відповідних нових аналогів, розростання правових казусів у сфері виконання рішень є тимчасовим явищем, яке має завершитися із побудовою нової збалансованої змішаної системи виконання рішень з визначенням місця у ній ДВС. Водночас такий стан розбалансованості системи правового регулювання діяльності ДВС може тривати довго і не призвести до підвищення рівня престижності служби в ДВС та збільшення показників ефективності її роботи, якщо не буде чіткого плану наведення ладу у цій сфері. З метою впорядкування правових норм, які регулюють діяльність ДВС в Україні в умовах руйнування централізованої моделі системи та становлення змішаної системи виконання рішень в Україні, нами було розроблено Концепцію розвитку ДВС, дія якої розрахована на період до 2020 року.

Основними проблемами концептуального змісту у сфері правового регулювання статусу ДВС ми визначили відсутність на рівні закону нормативного визначення понять «ДВС», «орган ДВС», «Департамент ДВС Міністерства юстиції України», «державний виконавець», «працівник ДВС», «режим державної служби в ДВС»; не визначеність у законодавстві понять «механізм виконання рішень», «система виконання рішень», «виконавче провадження», «режим і механізм виконавчого провадження», «виконавчий процес», «стадія виконавчого

провадження», «стадія виконавчого процесу», «суб'єкти виконавчого процесу», «примусове виконання рішень», «виконавча справа», «виконавча дія»; не розробленість принципів регулювання взаємодії ДВС, державних виконавців із приватними виконавцями та органами їх самоврядування, суб'єктами публічного та приватного права, а також принципів контролю за діяльністю ДВС.

Правове регулювання діяльності ДВС, на наш погляд, має такі проблеми: відсутність систематизації відповідних правових норм в одному нормативно-правовому акті; переміщення усіх правових норм, що регулюють адміністративну діяльність та адміністрування системи органів ДВС, у підзаконні акти; відсутність етичного кодексу ДВС; відсутність дисциплінарного статуту ДВС; відсутність концепції інформаційного забезпечення діяльності ДВС, концепції інформатизації діяльності ДВС, єдиного нормативного правового акту чи системи правових норм, які визначали б засади інформаційного забезпечення діяльності державних виконавців та органів ДВС; відсутність положення про правила обігу інформації з обмеженим доступом у роботі органів ДВС; відсутність положення про порядок оприлюднення публічної інформації про діяльність ДВС.

Метою Концепції розвитку ДВС в Україні визначено розбудову ДВС як системи органів публічної адміністрації з правоохоронними функціями, здатної у взаємодії з іншими суб'єктами публічного та приватного права забезпечити своєчасне, повне і неупереджене виконання рішень, примусове виконання яких передбачено законом.

Напрями підвищення ефективності організації діяльності ДВС зумовлені недоліками організаційного забезпечення діяльності органів ДВС та напрямами, визначеними практичними працівниками. Так, на запитання, що найбільше заважає у щоденній роботі працівникам ДВС, вони відповіли: робота «на статистику» (39,2%); велика кількість показників діяльності (29,8%); недостатність часу на виконання деяких завдань (16,5%); значна завантаженість роботою (15,4%); погані умови роботи (умови приміщень, техніка) (14,7%); відсутність робочої стабільності та постійні організаційні зміни (11,9%); необхідність складати велику кількість документів (9,0%); недостатній рівень інформаційного обміну між працівниками підрозділів (8,6%); незрозумілі службові вказівки (6,9%); необхідність дотримуватися дисципліни (4,3%).

Однією з пріоритетних проблем, яка підлягає вирішенню, є підвищення матеріального стимулювання діяльності працівників ДВС. Ще Указ Президента України від 22 липня 1998 «Про заходи щодо впровадження Концепції адміністративної реформи в Україні» визначив важливість матеріального стимулювання роботи державних виконавців [1]. У цьому документі зазначено, що необхідно реформувати систему оплати праці державних службовців, щоб забезпечити конкурентоздатність державної служби на ринку праці, зменшити відомчий і місцевий впливи, запобігти корупції, кардинально підвищити зацікавленість кадрів у продуктивній і якісній, ініціативній і ефективній, сумлінній і відповідальній роботі, перебуванні на державній службі та подальшому просуванні щодо кар'єри.

Цього можна досягти у разі встановлення на державній службі більшої середньої заробітної плати, ніж в галузях економіки, та не меншої, ніж у приватному секторі. Має бути вдоскоалена структура оплати праці, забезпечена її справедливість і прозорість. Потрібно істотно збільшити частку посадового окладу в сукупній заробітній платі, значно підняти роль рангу державного службовця у матеріальному стимулюванні (наприклад, у разі підвищення рангу заробітна плата повинна збільшуватися принаймні на 10 відсотків). Обов'язковим є посилення посадової диференціації заробітної плати з урахуванням рівня відповідальності, забезпечення її швидкого зростання на початку кар'єри, зменшення міжвідомчих і місцевих розбіжностей в оплаті праці [2, с. 73].

Для стимулювання залишення в органах ДВС найбільш підготовлених кадрів, на наш погляд, необхідно запровадити прозорі критерії просування по службі для формування планів кадрового зростання найбільш професійних працівників ДВС. На думку працівників ДВС, такими критеріями мають бути кількість виконавчих проваджень, закритих у зв'язку із повним і фактичним виконанням виконавчого провадження (45%); суми стягнутого вико-

навчого збору в дохід Державного бюджету (29%); кількість завершених виконавчих проваджень (23,1%); кількість документів, щодо яких закінчився термін виконання, встановлений законом (22,9%); кількість виконавчих документів, яка перебуває на виконанні у бухгалтеріях підприємств, установ, організацій (17,9%); кількість залишених виконавчих документів на кінець року (13,0); фактичне навантаження на державного виконавця в місяць (8,0%); кількість зупинених провадженнями виконавчих документів (4,9%). На нашу думку, цей перелік критеріїв повинен бути нормативно закріплений у положенні про оплату праці працівників ДВС та їх заохочення.

Також необхідно створити належні умови праці персоналу державної служби, включаючи надання відповідних приміщень, організаційно-технічне, інформаційне та допоміжно-обслуговуюче кадрове забезпечення [2]. Враховуючи позитивність окресленого досвіду, ми пропонуємо для забезпечення подальшого розвитку стану інформатизації в органах Державної виконавчої служби України розробити та затвердити Концепцію Автоматизованої інформаційно-аналітичної системи підтримки діяльності органів Державної виконавчої служби України (далі – Концепція).

Зрозуміло, що стратегія введення єдиного інформаційного простору у діяльність Державної виконавчої служби України повинна мати свою систему завдань, цілей і принципів. Мета цієї Концепції полягає у виявленні неефективних процесів і процедур, технологію яких можливо змінити з метою зменшення витрат часу на виконання роботи; налагодженні надійного електронного поштового зв'язку між усіма органами державної виконавчої служби з метою скорочення терміну доставки кореспонденції, обміну інформацією; покращенні контролю за дотриманням процесуальних термінів на всіх етапах здійснення виконавчого провадження; впровадженні автоматизації у найбільш трудомісткі та рутинні процеси діяльності ДВС (документообіг, статистична звітність, планування, кадрові питання).

Цілями Концепції можуть виступати створення єдиного інформаційного простору системи ДВС і його інтеграція до інформаційного простору України; подальша комп'ютеризація робочих процесів діяльності ДВС, використання сучасних засобів зв'язку та телекомунікацій; підвищення оперативності, повноти, достовірності і об'єктивності обліку та контролю за збором і розподілом фінансів; підвищення обґрунтованості управлінських рішень за рахунок використання розрахунково-аналітичних і оптимізаційних методів і моделей, створення інтегрованої та інформаційно-аналітичної системи; підвищення рівня довідково-інформаційного обслуговування установ ДВС і суб'єктів виконавчого провадження; зниження трудомісткості праці, підготовки, збору і обробки даних з виконавчого провадження [3, с. 90].

Побудова Автоматизованої інформаційно-аналітичної системи підтримки діяльності органів Державної виконавчої служби України має здійснюватися за такими принципами: централізації, який передбачає створення центральної бази даних, що включала б у себе Державний реєстр речових прав на нерухоме майно, Єдиний реєстр заборон відчуження об'єктів нерухомого майна, Державний реєстр іпотек, Державний реєстр обтяжень рухомого майна [4], Реєстр прав власності на нерухоме майно [5; 6], Єдиний державний реєстр виконавчих проваджень, Єдиний реєстр боржників, Реєстр рішень, виконання яких гарантується державою; Єдиний реєстр приватних виконавців, рекомендовану виконавчу практику, статистичну звітність, можливість використання ресурсів системи користувачами залежно від наданих прав доступу; стандартизації: впровадження нормативно-довідникової системи, забезпечення можливості взаємодії з іншими інформаційними системами; децентралізації: забезпечення достатніми функціональними можливостями локальних робочих місць державних виконавців для ситуацій, коли зв'язок із центральною базою даних ненадійний або втрачений, можливість роботи із регіональним рівнем центральної бази даних; мінімізації кількості операцій за рахунок впровадження системи одноразового внесення інформації, використання довідників і класифікаторів, встановлення зв'язків між документами; масштабованості: врахування необхідності роботи в умовах різної чисельності користувачів, можливість витримувати пікові навантаження в період формування звітності [7, с. 179].

Нині чинне законодавство, яке регулює виконавче провадження, передбачає існування таких елементів системи інформаційного забезпечення діяльності ДВС: Автоматизована система виконавчого провадження, яка включає в себе Єдиний державний реєстр виконавчих проваджень, Єдиний реєстр боржників, Реєстр рішень, виконання яких гарантується державою; Єдиний реєстр приватних виконавців [8]. Також частиною системи інформаційного забезпечення діяльності державних виконавців є Електронна система торгів.

Вертикально функціональна структура Автоматизованої інформаційно-аналітичної системи підтримки діяльності органів Державної виконавчої служби України повинна включати три рівні: районний: районні (міські) відділи ДВС; обласний: відділи державної виконавчої служби Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, обласних, Київського та Севастопольського міських управлінь юстиції; центральний: Департамент державної виконавчої служби України Міністерства юстиції. На кожному із цих рівнів необхідно створити локальну систему обробки даних, до складу якої входять забезпечувальні та функціональні підсистеми [9, с. 252].

Користувачем загального доступу може бути будь-який громадянин, який має доступ до мережі Інтернет з використанням веб-браузера [10]. Реєстрація в системі користувачів загального доступу не вимагається, вони можуть працювати з системою анонімно. Через сайт Державної виконавчої служби України користувач загального доступу може отримати інформацію про Державну виконавчу службу України взагалі та окремі її структурні підрозділи, контактну інформацію, години прийому, зразки документів та інше; доступ до прикладів виконавчої практики [11, с. 56–57].

Таким чином, нами визначені основні положення Концепції Автоматизованої інформаційно-аналітичної системи підтримки діяльності органів Державної виконавчої служби України, хоча це питання потребує подальшого опрацювання. Одночасно хотілося б зазначити, що для вирішення проблем інформатизації як важливого складника подальшого розвитку діяльності ДВС України, необхідна велика організаторська і просвітницька робота не тільки спеціалістів інформаційних служб, але й керівників ДВС України усіх рівнів [12]. Без комплексного вирішення перерахованих задач віддача від витрачених зусиль і засобів на впровадження нових інформаційних технологій буде незначною.

Висновки. Реалізація Концепції розвитку ДВС має забезпечити приведення умов роботи державних виконавців у відповідність до міжнародних і європейських стандартів; підвищити рівень ефективності діяльності ДВС в Україні та престижність роботи державних виконавців; покращити якість виконавчих проваджень; підвищити рівень довіри громадян до ДВС в Україні.

Напрямами вдосконалення діяльності ДВС в Україні на організаційному рівні повинно стати створення єдиного механізму функціонування системи органів примусового виконання рішень; забезпечення рівноцінної конкуренції між державними та приватними виконавцями; дотримання балансу повноважень приватних і державних виконавців; перегляд механізму визначення винагороди виконавцям з метою стимулювання підвищення рівня реального виконання судових рішень; впровадження якісної системи постійно діючої підготовки і підвищення кваліфікації виконавців відповідно до чітко визначених і належно систематизованих цілей і завдань; перегляд вимог до виконавців; удосконалення етичних і дисциплінарних правил щодо виконавців; зниження формалізації, оптимізація стадій виконавчого провадження та строків проведення виконавчих дій; досягнення справедливого балансу інтересів стягувачів і боржників, у тому числі через надання виконавцям практичного доступу до активів боржників і забезпечення гарантій від зловживань; впровадження дієвих стимулів для добровільного виконання судових рішень, заходів впливу щодо боржників; посилення управління інформаційними системами для кращого надання виконавцями послуг електронного правосуддя.

Список використаних джерел:

1. Про заходи щодо впровадження Концепції адміністративної реформи в країні : Указ Президента від 22.07.1998 № 810/98. *Офіційний вісник України*. 1999. № 21. Ст. 32.

2. Калінін Р.С. Про місце виконавчого провадження в системі права України. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. 2014. № 9-1. С. 73–76.
3. Макушев П.В., Негодченко О.В. Щодо питання інформатизації державної виконавчої служби України. *Право України*. 2015. № 3. С. 87–92.
4. Про затвердження Порядку використання даних Реєстру прав власності на нерухоме майно, Єдиного реєстру заборон відчуження об'єктів нерухомого майна, Державного реєстру іпотек та Державного реєстру обтяжень рухомого майна : Наказ Міністерства юстиції України від 14.12.2012 № 1844/5. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z2102-12#n23>.
5. Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень : постанова Кабінету Міністрів України від 25 грудня 2015 року № 1127. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1127-2015-%D0%BF>.
6. Порядок доступу до Державного реєстру речових прав на нерухоме майно : постанова Кабінету Міністрів України від 25 грудня 2015 року № 1127. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1127-2015-%D0%BF/paran326#n326>.
7. Макушев П.В., Богатирьов І.Г. Актуальні проблеми інформатизації діяльності Державної виконавчої служби України. *Публічне право*. 2012. № 3 (7). С. 178–183.
8. Про затвердження Порядку формування і ведення Єдиного реєстру приватних виконавців України : наказ Міністерства юстиції України від 05.08.2016 № 2431/5. *Офіційний вісник України* від 23.08.2016. № 64, с. 450, ст. 2181, код акту 82814/2016.
9. Адміністративне право України : словник термінів / за заг. ред. Т.О. Коломоєць, В.К. Колпакова; Державний вищий навчальний заклад «Запорізький національний університет». Київ : Ін Юре, 2014. 520 с.
10. Береза Н. Виконавче провадження по-новому: новели, переваги та недоліки. URL: <http://dspace.tneu.edu.ua/bitstream/316497/18117/1/%D0%91%D0%B5%D1%80%D0%B5%D0%B7%D0%B0%20%D0%9D..pdf>.
11. Клименко О.С., Макушев П.В. Адміністративно-правове регулювання державної виконавчої служби щодо примусового виконання рішень майнового характеру : монографія. Дніпропетровськ, 2012. 130 с.
12. Кушакова-Костицька Н.В. Електронне правосуддя: українські реалії та зарубіжний досвід. *Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ*. 2013. № 1. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/aymvs_2013_1_20.

